

to byl odpor se spisy, ačkoliv není, když svědci se tak o něm vyjádřili, neměnilo by to ničeho na správnosti rozsudku. Třeba žalovaný nebyl hercem temperamentním, vždy jest na úrazu žalobcově zcela patrně viněn. Dle úlohy měl žalobci seseknouti hrb a to ovšem mělo býti pouze naznačeno, aniž by skutečný sek do nalíčeného hrbu byl proveden: na místo toho však žalovaný udeřil mečem žalobce, jak nižší stolice zjistily, do ruky, když oběma rukama držel meč k ráně připravený. To úplně stačí a tím padají všechny další vývody dovolání, které se zabývají vším možným jiným, jen ne touto skutečností. Nepodařilo se jim dovoditi, že by to bylo nesprávné právní posouzení, když nižší stolice shledávají v tom nepatrnost a činí ho za úraz žalobcův zodpovědným.

Čís. 704.

Rozhodnutí bytových úřadů nabývají účinnosti vůči zúčastněným stranám teprve doručením nebo jiným sdělením úředním. Dokud se tak nestalo, může se ten, kdo má býti vystěhován, dle § 344 obč. zák. brániti proti nastěhování jiného.

(Rozh. ze dne 12. října 1920, Rv I 423/20.)

Žalovaný najal od Amalí G-ové v únoru 1919 vilu na 1 rok a v květnu se tam nastěhoval. Amalie G-ová zatím vilu prodala žalobkyni. Usnesením společného bytového úřadu ze dne 17. dubna 1919 byly byty ve vile zabráný a jeden byt přikázán žalobkyni; žalovaný o zabrání vyrozuměn nebyl. Dne 21. července 1919 pokusila se žalobkyně do vily nastěhovati, žalovaný jí však v tom zabránil, při čemž poškozeny byly některé již nastěhované svršky žalobkyně. Žalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Žalobkyně domáhá se na žalovaném náhrady škody, kterou prý utrpěla vinou žalovaného. Zavinění to spatřuje v tom, že se žalovaný se svou rodinou nastěhoval beze všeho oprávnění do vily v květnu 1919 a tam bydlil, ač byl upozorněn, že byt ve vile byl zabrán společným bytovým úřadem a žalobkyni jako nové majitelce vily přikázán a že dne 21. července 1919 zamezil a znemožnil, aby se do vily nastěhovala. Především bylo tedy zkoumati, zda se žalovaný beze všeho oprávnění do vily nastěhoval. Soud první stolice na základě výpovědi svědkyně Amálie G. zjistil, že žalovaný najal od ní vilu v únoru 1919 na dobu 1 roku. Tím stal se žalovaný nájemcem vily a příslušela mu proto všechna práva dle zákona (§ 1090 a násl. obč. zák.) z této smlouvy pro něho vyplývající. Prodej vily Amálií G-ovou žalobkyni nemohl míti sám o sobě za následek pomnutí smlouvy nájemní (§ 1120 obč. zák.). Spisy společného bytového úřadu je však zjištěno, že úřad ten zabral byty ve vile, o niž jde, a to na základě usnesení ze dne 17. dubna 1919, že o něm byla vyrozuměna majitelka vily Amálie G-ová, která proti zabrání podala rozklad, jenž však usnesením ze dne 12. června 1919, doručeným jí a žalobkyni, byl zamítnut, a že žalovaný o zabrání bytu úředně vyrozuměn nebyl. Bezprávný čin žalovaného stal prý se, jak je nesporno, dne 21. července 1919, byt převzat býti měl bytovým úřadem, jak v usnesení prvním bylo stanoveno, dne 7. května 1919. Dle § 7 odstavec první nařízení vlády re-

publiky Československé ze dne 22. ledna 1919, čís. 38 sb. z. a n. pokládají se nájemní smlouvy o zabraných bytech a místnostech za zrušené, jakmile projde lhůta k vyklizení a dle odstavce druhého téhož zákonného ustanovení trvá zabránění, i když se změní majitel domu nebo nájemník. Teprve tímto rozhodnutím společného bytového úřadu v Praze mohlo býti přivoděno zrušení nájemní smlouvy mezi Amalií G-ovou a žalovaným, jenom za předpokladů citovaným nařízením předepsaných. Jedním z nich je dle § 8, že o rozhodnutí společného bytového úřadu, kterým se byt nebo místnost zabere, zpravení býti musí všichni účastníci (majitel domu, nájemník a podnájemník). Rozhodnutí nebylo však žalovanému do 21. července 1919 doručeno. Vůči němu nemohlo tedy míti zabavení bytu účinku a byl v den 21. července 1919 nájemcem bytu ve vile a řádným jeho držitelem. Okolnost, že žalovaný soukromě byl zpraven různými osobami o zabránění bytu, je nerozhodná, poněvadž zákon výslovně předpisuje, že vyrozumění se státi musí úřadem, byt zabírajícím, a jsou tedy závěry, jež žalobkyně z této okolnosti snaží se dovoditi, bez významu. Jest však ještě dále zkoumati, zda žalobkyně v den stěhování se do vily, to jest 21. července 1919 byla oprávněna do bytu ve vile se nastěhovati, neboť i ona, třeba byla majitelkou vily, měla k tomu zapotřebí svolení společného bytového úřadu, poněvadž byt byl jím zabrán. Jak ze spisů společného bytového úřadu však vyplývá, byl rozhodnutím téhož úřadu ze dne 25. července 1919 zabraný byt ve vile, sestávající ze dvou pokojů, žalobkyni pronajat a současně uloženo žalovanému, aby tento byt vyklidil. Místnosti v přízemí nebyly ani tehdy žalobkyni bytovým úřadem pronajaty. Žalobkyně na tuto okolnost upozornila společný bytový úřad s tím, že v prvním poschodí jsou jen tři pokojíčky mansardní se šikmými stěnami, kdežto v přízemí jsou dva pokoje s kuchyní a žádala proto za přidělení celého zabraného bytu ve vile a provedení vy-stěhování žalovaného. Společný bytový úřad teprve rozhodnutím z 19. srpna 1919 nařídil vyklizení bytu politickou exekucí a zavedl trestní řízení dle § 26 citovaného nařízení. Z toho, co uvedeno bylo, plyne, že dne 21. července 1919 byl žalovaný řádným nájemcem a držitelem bytu ve vile a že žalobkyni žádné takové právo k bytu nepřislušelo. Neměla tedy práva do bytu se stěhovati a nejméně mohla tak učiniti proti vůli nájemce. Učinila-li tak přece proti právu a bez svolení příslušného úřadu, musí nésti sama škodu, která jednáním tím, a to na její straně bezprávným, byla jí způsobena (§§ 19, 1305, 1306 a 1307 obč. zák.). Žalobkyně sice také domáhá se náhrady škody vzešlé jí tím, že žalovaný nábytek v bytu přestavoval a při tom jej poškodil a konečně, že ztratily se jí ze skříně některé věci. Pokud prvé škody se týče, která jediné přestavováním nábytku vzešla, nemůže býti žalovaný za toto jednání zodpovědným, poněvadž žalovaný, když žalobkyně neoprávněným způsobem nábytek do jeho bytu vnést dala, byl oprávněn dáti jej odstraniti nebo na jiné místo postavit. Pokud jde o druhou škodu, neuvedla žalobkyně skutkových okolností, z nichž by bylo lze souditi, že tuto škodu jí způsobil žalovaný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stačí prý, míní dovolání oproti odvolacímu soudu, když žalovaný o zabránění vily bytovým úřadem vyrozuměn byl soukromě pronajímatel-

kou bytu. Nikoli. Předpisem § 8 vl. nař. ze dne 21. ledna 1919, čís. 38 sb. z. a n., na něž se odvolací soud odvolal, dovolání se ani nezabývá, a nemá náhled jeho žádné opory v právních normách. Že nálezy úřadů nabývají účinnosti vůči účastněným stranám teprve doručením, nebo jiným (ústním) sdělením úředním, je zásada, která hluboko založena jest v přirozenosti věci, i rozumí se dle přirozených zásad právních (§ 7 obč. zák.) proto i tam, kde by snad nebyla tak výslovně předepsána, jako tomu jest u rozsudků a usnesení soudních (§§ 416, 426 c. ř. s.). Není-li dopuštěno jiné (ústní) prohlášení úřední, předpokládá se doručení písemného nálezu. Tak také cit. § 8 vl. nař. Soukromé sdělení nestačí, neposkytuje záruky za pravost rozhodnutí a správnost jeho obsahu. Nemůže v tom tedy býti odporu se spisy, když odvolací soud soukromé sdělení pronajímatelkou nepokládal za řádné zpravení po rozumu cit. § 8. Dále prý odvolací soud nevzal zřetele na rozhodnutí Zemské politické správy v Praze ze dne 24. června 1919, dle kterého nález spol. bytového úřadu ze dne 10. června 1919, že se žádost žalobkyně za přestěhování do obvodu spol. bytového úřadu v Praze zamítá (dle dovolání, jež nesprávně cituje, »že se do své vilky nastěhovati nesmí«), byl zrušen. Avšak nehledě k tomu, že žalovaná se na rozhodnutí to neodvolávala a produkuje je teprv v dovolání, takže jest to nepřipustnou novotou (§ 504, odstavec druhý, 482 a 513 c. ř. s.), jest tato okolnost úplně nerozhodna. I kdyby byt žalovaného ve vile býval bytovým úřadem přímo žalobkyni poukázán (§ 12 cit. vl. nař.), neměla by tato práva do jeho bytu svémocně se nastěhovati, neboť jeho nájemní smlouva pokládá se dle § 7 odstavec první a § 8 odstavec druhý cit. nař. za zrušenou teprv uplynutím lhůty k vyklizení, která byla v rozhodnutí bytového úřadu, jímž byt zabrán byl, určena, účinnost tohoto rozhodnutí vůči žalovanému však nastati mohla teprv, jak shora ukázáno, úředním zpravením žalovaného o něm, takže nenastala, když k zpravení tomu nedošlo. Jak již první soudce podotkl, jednala žalobkyně svémocně po rozumu § 19 obč. zák., i byl žalovaný oprávněn nastěhování jí dle § 344 obč. zák. zameziti.

Čís. 705.

Cizí stát, jenž dobrovolně nepodrobil se tuzemské soudní pravomoci, nelze žalovati u tuzemských soudů. Ustanovení § 99 j. n. nelze se tu dovolávati.

(Rozh. ze dne 12. října 1920, R II 211/20.)

Žaloba, podaná u krajského soudu v Olomouci proti rakouskému železničnímu eráru pro nárok z obchodu uzavřeného dne 26. října 1918, byla usnesením prvního soudu odmítnuta, ježto bylo vyhověno námitce žalované, že není zde uplatňovaných důvodů místní příslušnosti dle §§ 87 a), 88, odstavec druhý a 99 j. n. K rekursu žalující strany zrušil rekursní soud napadené usnesení a celé jemu předcházejší řízení jako zmatečné a žalobu odmítl. Důvody: Je uznanou zásadou práva mezinárodního, že cizí stát nepodléhá tuzemskému soudnictví bez ohledu na to, zdali, vstupuje ve sporný právní poměr, jednal ve výkonu moci státní či jako podmět práva soukromého, leč by se jednalo o spory ve příčině nemovitostí, nebo že by se tuzemskému soudnictví dobrovolně po-